

stelje itd. Pravijo, da celó muhe bežijo pred galunom, ki pa zdravju človeškemu ni nevaren.

Gospodarske novice.

* *Goljufno seme Štajarske detelje.* — Dr. J. König v Münster-u, kateremu je bilo seme Štajarske detelje v preiskavo poslano, je pri preskušnji dveh detelj našel, da pri eni je bilo v 100 funtih 30, v drugi pa v 100 funtih 44 funtov primešanih drobnih deloma na sivo, deloma pa na rumeno pobarvanih kamničkov, ki so bili deteljnemu semenu tako podobni, da bi jih človek s prostim očesom ne mogel spoznati. To seme je trgovec dobil iz Francoskega, kjer po takem mora, kakor tudi drugod, biti prava fabrika za ponarejanje semena Štajarske detelje. Naj tedaj kmetovalci, ki semena Štajarske detelje kodar koli kupujejo, kakor smo že enkrat opominjali, natanko pazijo, da ne bodo goljufani z blagom, katero je nekdanj svetu bilo čisto neznan, danes pa se tako pogostoma nahaja.

* *Visoka tarifa pri spuščanju juncev na Angleškem.* Nek gospod Booth v Warlaby-i izreja neko kratkorogato goveje pleme, ki je zeló hvaljeno, in si drži 18 juncev za spuščanje deloma na svojem posestvu, deloma pa jih daje v druge kraje gospodarjem, ki si svojo živino hočejo požlahniti s tem plemenom. In koliko, mislite, da mu na leto in dan nese en sam tak junec dohodka? Nič manj ko — 200 do 300 funtov šterlingov ali 2000 do 3000 gld. v zlatu. Tarifa za vsaki spušč pa je postavljena na 200 gold. Pri nas pa se ljudem veliko zdi, če morajo za junca, h kateremu kravo pripeljejo, 50 do 60 krajcarjev plačati.

* *O letošnjem vinu* se iz Nikolsburga na Moravskem tako-le piše: Letos je to drugi pot, da je vinska cena skoro po nič. Leta 1812. se je vedro dobrega vina prodajalo po 50 kr. do 1 gold. zato, ker je tako silno veliko vina se pridelalo, da vinorejci niso celó nič več sodov za-nj imeli. Letos ima zopet vino tako silno nizko ceno, toda zato, ker je vino tako strašansko slabo, da nihče za-nj ne mara.

O delitvi državnih premij za konje

v Novomestu 11. oktobra t. l.

Delile so se premije v denarjih za kobile z žebetom in žebice.

Kobil z žebetom je bilo pripeljanih 22. Dobili so premije: Jožef Okorn iz Most 50 srebernih goldinarjev, Anton Prijatelj iz Rakovnika 40, France Vrtačič iz Pristave 30 in Martin Krhin iz Gradiša, tudi 30 srebernih goldinarjev; vsak je poleg tega dobil še pismo priznanja. Samo tako pismo sta pa dobila: Jernej Vide iz Švabovega in Anton Majzelj iz Šentjerneja.

Od 22 žebic so bile 4 premirane. Dobili so: Fr. Majcen iz Polja 40, Vincencij Smola, grajščak pri Novomestu 30 in pa 20 srebernih goldinarjev; vsak pa tudi še priznanico.

Pripeljalo se je tudi 6 žebcev na ogled.

Zabavno berilo.

Obrazi iz življenja.

III.

Odgoja po módi.

(Konec.)

Vendar ena srečna, Elvina, omožena Lokavčeva. Počasi! Kakor znano, je že par mesecev po možitvi

pisala materi, da se dolgočasi na kmetih. To je nevarno. Gospod Lokavec je imel prijatelja, malega posestnika, ki pa je že veliko sveta videl. Zato je znal jako mikavno pripovedovati, tem bolj, ker mu je jezik gladko teklo. Gospod Lokavec je pa bil bolj resen, suhoparen, prilizovati se ni znal. Saj se pa tudi ni treba prilizovati lastni ženi, ker je tako njegova. Gospá Evelina Lokavčeva je pa imela tudi to prednost, da razen prav priprostega brenkanja na glasoviru, branja romanov in igračnega pletkanja ni znala nobene reči na svetu. Kuhinjske umetnosti so jej bile popolnem neznane, prav tako o gospodinjstvu ni imela nobenega pojma. Kaj je ne bo mučil dolg čas, če si ga ne vé z ničemur preganjati? Grajščinska gospá mora biti krasno oblečena, vedno po najnovejših nošah. Gospod Lokavec ima pa o tem tako malo okusa, da ne vé razločiti, je li roba iz Pariza ali domača. Iz Pariza mora vse biti, to trdi tudi gospod Lisec, gori omenjeni posestnik. On tudi dobro vé, katera noša, katera roba se gospej bolje podá, kake mora krilo gibe imeti, kje se ožje prijete života. Večkrat jej celó kako gibo popravi, stisne ali zrahljá krilo, če je pretesno. Kedar se peljejo v mesto, mora gospod Lisec zraven biti, na plesih je on najpridnejši plesavec. Gospod Lokavec ne pleše, k večjemu kako kadriljo.

Gospod Lisec je tedaj tako rekoč kavaljir gospé Lokavčeve. Brez njega ni prave zabave. Ljudje si marsikaj šepetajo, tudi gospodu Lokavcu udari kaka beseda na uho. Al on se ne ozira na hudobne jezike, ker vé, da ga marsikdo zavida zavoljo krasne soproge. Tudi ima z gospodarstvom sila veliko opravila, ker se je zavoljo potrate gospé že precej zadolžil, tako, da ga skrbi tarejo. Zato račun in račun, ugiba, kako bi pomnožil dohodke; kajti če ženi kaj odreče, se mu zvija v krčih, se čmeri in stoka, da ga kar glava boli.

Ravno gré na travnik, kjer so kosci. Večerjo je bil naročil ob osmih, ker ga prej ne bo domú. Čez dve uri pride memo pismonoša. Ker ga vidi, mu izroči nekaj časnikov in pisem, da mu ni treba v grad hoditi. Gospod Lokavec odpre najprvo pisma. Med njimi je eno z računom 1000 gold. od trgovca, ki prodaja robo za gospé in gospice. Trgovec prosi, da bi se mu znesek naglo poslal, ker je v denarnih zadregah.

„1000 goldinarjev. To je pa vendar preveč! In jaz nisem nič vedel o tem. A, zdaj jo moram pa že ostro prijete. Tega mora biti konec, sicer sem v par letih berač.“

Tako godrnja Lokavec nevoljen in se napoti proti gradu. Ker je vroče, gre po stezi po senci in pride skoz vrt od zadej v grad. Naglo stopa po stopnicah gori. Ko odpre sobo svoje soproge, kaj zagleda! —

Naglo potem prileti gospod Lisec po stopnicah doli, pognan po krepki nogi gospoda Lokavca tako, da si ob zidu nos razbije. Kuharica, po ropotu privabljena, odleti po njem sunjena v stran in gospod Lisec drví gologlav z grada. Nikoli več ga niso videli v gradu, čeravno je prej vsak dan in ob vsaki uri prihajal.

Gospá Elvina Lokavčeva pa se je zgrudila na tla in zakrila si obraz.

„Kvišku, nesramnica“, pa grmí soprog in jo potegne pokonci. „To je tedaj moja plača! Najprej me ruiniraš na premoženji, potem mi pa še dom onečastiš. Sram te bodi! Sodbo bom še le sestavil, le tresi se!“

Po tem drví po stopnicah doli. „Pojdi gor, gospej je slabo“, zaupije memogredé hišni. Sam pa deré v gozd, olajšat si težko sapo. Posli so si migali z očmi. „Saj je bil dosti dolgo slep in gluh“, so rekli.

Proti večeru se vrne domú. Obraz se mu vidi kamenito bled. Mirnih korakov stopa po stopnicah gor. „Gospá so bolni in ležé“, opomni boječe hišina. A on